

Sygn. akt VW 6410/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: Przemysław Dominik

Z udziałem oskarżyciela publicznego S. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. sprawy

1. **S. K. (1)**, s. S. i A., ur. (...) w Ł.

obwinionego o to że:

w piśmie z dnia 31 marca 2015r., będąc współwłaścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 16 lutego 2015r. ok. godz. 15.35, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

2. **K. K. (1)**, c. S. i H., ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

w piśmie z dnia 31 marca 2015r., będąc właścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 16 lutego 2015r. ok. godz. 15.35, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego S. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym przyjmuje, że czyn ten miał miejsce w dniu 13 kwietnia 2015 r. i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

II. Obwinioną K. K. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przy czym przyjmuje, że czyn ten miał miejsce w dniu 13 kwietnia 2015 r. i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych.

III. Zasadza od obwinionych kwoty po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ich kosztami postępowania w sprawie w kwotach po 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 6410/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2015 r. ok. godz. 15:35 przy ul. (...) 29 w W. Straż Miejska m.st. W. ujawniła wykroczenie polegające na niezastosowaniu się przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, tj. czyn z art. 92 § 1 kw.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska wezwała następnie właścicieli pojazdu S. K. (1) i K. K. (1) do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Wezwania te zostały odebrane przez adresatów. Następnie S. K. (1) i K. K. (1) w dniu 13 kwietnia 2015 r. złożyli pisemne oświadczenia, w których nie wskazali, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w w/w dniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. częściowych wyjaśnień obwinionego S. K. (k. 57) i obwinionej K. K. (k. 57)
2. notatki urzędowej k. 1, 14
3. zdjęć k. 2-3, 15-16
4. wezwań k. 4, 17
5. potwierzeń odbioru k. 5, 18
6. odpowiedzi k. 6-7, 19-20.

Obwiniony **S. K. (1)** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że odpowiedział zgodnie ze swoją wiedzą i w piśmie napisał, kto prowadził samochód. Następnie dodał, że nie wskazał, kto prowadził pojazd, ponieważ na to pytanie odpowiedział w piśmie zgodnie z ówczesną wiedzą. Wyjaśniał m.in., że nie pamiętał faktu, kto prowadził samochód, wskazał, że używa go on i córka.

Obwiniona **K. K. (1)** nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Potwierdzając, iż знаła wezwanie Straży Miejskiej, wskazała, że miejsce zaparkowania samochodu jest blisko jej pracy i obwiniona kojarzy je.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę S. K. (1) i K. K. (1) w odniesieniu do przypisanych im czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionych w tej części, z której wynika, że znali oni treść wezwania straży miejskiej dotyczącego pozostającego w ich władaniu samochodu marki F.. Są one potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. ujawnionymi w toku przewodu sądowego dokumentami.

Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionych w pozostałym zakresie, sprowadzającym się do zaprzeczania swemu sprawstwu. Takie twierdzenia stanowią jedynie linię obrony przyjętą przez obwinionych w celu uniknięcia ukarania za popełnione wykroczenie.

Przeprowadzone na rozprawie głównej dowody w postaci dokumentów, ze względu na swój charakter i rzeczowy walor, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Należy na wstępie podkreślić, że w niniejszym postępowaniu niewątpliwe jest, iż w

dniu 16 lutego 2015 r. ok. godz. 15:35 przy ul. (...) (...)w W. ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, tj. czyn z art. 92 § 1 kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej /k. 1, 14/ oraz zdjęć /k. 2-3, 15-16/.

Nie ulega również wątpliwości, iż właściciele pojazdu marki F. o nr rej. (...), tj. obwinieni, zostali skutecznie wezwani przez Straż Miejską m.st. W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdem w wymienionym wyżej dniu.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd wziął także pod uwagę stanowisko obwinionych, zawarte w pismach kierowanych do Straży Miejskiej (k. 6-7, 19-20). Stanowisko to sprowadza się do twierdzenia, że Straż Miejska nie miała uprawnienia do kierowania przedmiotowych wezwań i prowadzenia czynności dot. czynu z art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że twierdzenia obwinionych stanowią wyłącznie przyjętą przez nich linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucone czyny.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Podkreślić wypada również, iż żądanie wskazania pochodzić winno od uprawnionego organu. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym, straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego - w uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt I KZP 16/14, OSNKW 2014/11/80), wskazano, iż „Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń”.

W niniejszej sprawie obwinieni nie wykazali, aby spełnione zostały powyższe przesłanki wymienione w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Należy podkreślić, że obwinionym po wezwaniu ich przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi w trybie art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie przysługiwało tzw. prawo „do milczenia”; wystarczającym tu będzie przywołanie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30.11.2004 r. (sygn. I KZP 26/04, OSNKW 2004/11-12/102), w której jasno wskazano, że odpowiednie stosowanie - z mocy art. 41 § 1 k.p.s.w. - w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisu art. 183 § 1 k.p.k., w jego brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 10.01.2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 17, poz. 155), nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka (składająca oświadczenie dowodowe w tym charakterze) w sprawie o wykroczenie mogła uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić osobę dla niej najbliższą na odpowiedzialność tylko za wykroczenie. Jednocześnie podkreślić należy, że obwinionym naówczas nie przysługiwało również żadne prawo do odmowy składania wyjaśnień, gdyż po otrzymaniu przedmiotowych wezwań nie mieli oni jeszcze statusu obwinionego czy podejrzanego o popełnienie wykroczenia – odwrotnie, zostali wezwani do udzielenia informacji na podstawie ustawy i mieli prawny obowiązek czynności tej dopełnić.

Identycznie nie można było uznać, aby podanie przez obwinionych, iż „użytkownikiem przedmiotowego pojazdu, w terminie, który państwo podają była osoba posiadająca prawo własności do przedmiotowego pojazdu”, nie wyczerpywało znamienia nieudzielenia odpowiedzi na wezwanie. W ocenie Sądu udzielenie odpowiedzi wymijającej,

bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw (podobnie postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII Kz 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. R.A. S., Wykroczenia drogowe. Komentarz, W. K. 2011). W zakresie sprawstwa obojga obwinionych należy zauważyć, iż sposób ich postępowania w istocie miał na celu uniknięcie odpowiedzialności (lub uchronienie innej osoby) za popełnione wykroczenie drogowe. Należy tu zwrócić uwagę na cztery podstawowe okoliczności. Po pierwsze, pisemna odpowiedź obwinionych opierała się przede wszystkim na oczywiście nietrafnym stanowisku dot. niemożności prowadzenia postępowania przez Straż Miejską, co omówiono wyżej – okoliczność dot. osoby, która miała włączyć pojazd w oznaczonym dniu, podano jedynie alternatywnie, mimochodem i w sposób oczywiście wymijający. Po drugie, obwinieni celowo podali, że użytkownikiem pojazdu był jego właściciel (wiedząc przecież, że właścicielami pojazdu było dwoje), okoliczności tej w żaden sposób nie uszczegóławiając (nie precyzując), próbując jedynie znaleźć punkt zaczepienia do zniechęcenia organów postępowania wyjaśniającego do dalszego zajmowania się sprawą. Po trzecie, obwinieni są właścicielami auta, osobami dorosłymi i poczytalnymi; nic przekonującego nie wskazuje, aby mogli oni mieć jakieś problemy z przyporządkowaniem pojazdu do właściwej osoby (szczególnie, co okazało się na rozprawie głównej, że samochód był zaparkowany blisko miejsca pracy obwinionej K. K.). Po czwarte, wezwania doręczono obwinionym w czasie nieodległym od zdarzenia, eliminując tym samym niekorzystny w tym aspekcie wpływ czasu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, albowiem ich zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy S. K. (1) i K. K. (1), która została udowodniona.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionych. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionych.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczone wobec obwinionych kary grzywny w wysokości 200 zł (obwiniony S. K.) i 300 zł (obwiniona K. K.) zdaniem Sądu są odpowiednie do stopnia społecznej szkodliwości czynów obwinionych, wysokości ich dochodów oraz stopnia ich zawinienia i stanowić będą dolegliwość o charakterze represyjno - wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionych porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 96 § 3 kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kary 200 zł i 300 zł grzywny nie są karami zbyt surowymi.

Orzeczenie o kosztach wobec obwinionych, tj. zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie, wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości po 100 zł i wymierzył im opłaty w wysokości po 30 zł, nie znajdując żadnych podstaw do zwolnienia obwinionych z w/w kosztów (obwinieni osiągają stałe dochody).